

[Statsministeren]

holdt, en hvidbog om regeringens økonomiske politik i detaljer.

De samlede besparelser og merindtægter på ca. 25 mia kr. i 1983 og på godt 40 mia kr. i 1984 vil ikke medføre en tilsvarende nedgang i statens underskud – sådan er jo sammenhængen – men de vil medføre, at et budgetteret underskud for 1983 på 15 pct. af bruttonationalproduktet vil kunne reduceres til ca. 13 pct. af bruttonationalproduktet.

Den økonomiske politik, vi hermed lægger frem for folketinget og befolkningen, vil jo nok for mange blive opfattet som barsk.

Men det er uundgåeligt. Og det havde været lettere, om vi var begyndt noget før. Der er byrder – ret så tunge byrder – som skal bæres af os alle i fællesskab, hvis det skal lykkes at vende den økonomiske udvikling i en mere positiv retning.

Det er naturligvis rigtigt – det ved vi godt alle sammen – at den internationale krise har skabt problemer for os. Vist så, men der er jo også problemer, som vi selv har været med til at gøre større, og som vi selv skal finde en løsning på. Jeg tænker på den fortsatte gældsstiftelse til udlandet, og jeg tænker på det eksplosivt stigende underskud på statsfinanserne. Hvis vi ikke kan løse de problemer, kan vi heller ikke klare vore andre vanskeligheder – heller ikke arbejdsløshedsproblemet.

Vi kan jo ikke fortsætte med at skabe job, som ikke har deres baggrund i et naturligt behov ude i befolkningen; det er ingen løsning.

Vi kan heller ikke komme uden om – selv om vi gerne ville – store begrænsninger også i de sociale udgifter. Her vil regeringen lægge vægten på, at mennesker, som vitterlig ikke kan klare sig selv, undgår at blive berørt. Ikke mindst de ældre vil regeringen tage særligt hensyn til. Men ellers kan vi ikke blive ved i samme omfang som før at betale til mennesker, som egentlig godt skulle kunne klare sig selv. Vi må stoppe de huller til, som bliver udnyttet på en utilsigtet måde. Så får vi nemlig også bedre råd til at være mere hensynsfulde over for dem, der vitterlig ikke kan klare sig selv.

Lad mig slå fast, så det ikke kan misforstås, at Danmark også efter de mange tilpasninger, regeringen foreslår, vil have et enestående højt stade med hensyn til den service, det offentlige tilbyder borgerne.

Den sociale tryghed – også dagpengene ved arbejdsløshed og sygdom – vil fortsat næppe have sit sidestykke nogen steder i verden.

1983 vil stille enorme krav til os alle i det danske samfund. Men hvis vi bare udskød en del af tilpasningen, ville det blot blive endnu sværere – måske næsten umuligt – om et år eller to.

Vi ønsker ikke i dag at foregøgle nogen, at man, hvis bare man følger regeringens politik, i løbet af et år eller to vil have løst alle vanskelighederne, så vi straks igen kan begynde at lempe på den økonomiske politik; så let er det ikke. Både arbejdsløsheden, underskuddet på betalingsbalancen og underskuddet på statsbudgettet vil være problemer, vi kommer til at slås med en lang række år frem i tiden her i folketinget, og uanset hvem der er regering. Vi må i alle tilfælde regne med en ret betydelig stigning i statsgælden også i de kommende år.

Men det afgørende er, at vi får vendt udviklingen nu – og at vi ikke igen slipper grebet i utide, men fører den stramme politik igennem. Det vil være nødvendigt, mener regeringen, at videreføre omlægningen af den offentlige udgiftspolitik i 1984, men sandelig også i de følgende år.

Vi har ingen garanti for, at der ikke kan komme nye vanskeligheder udefra. Men vi kan tilpasse vor politik efter dem, og vi kan sørge for – og det er vigtigt – at vor egen politik ikke længere følger en siksakkurs.

Måske ville nogen foretrække, at vi gik endnu hårdere til værks, så resultaterne også kom noget hurtigere. Men vi skal finde den delvise balance. Både erhvervslivet og husholdningerne skal have tid til at tilpasse sig. Vi skal ikke stramme så kraftigt, at vi bare forstærker erhvervslivets vanskeligheder og slår virksomheder i stykker. Så ville vi også let skade eksporten. Der er jo mange eksportvirksomheder – det skal huskes – der er helt afhængige af det grundlag, de har på det danske hjemmemarked.

Men også rundt omkring i familierne skal der være tid til at indrette sig på de stramme vilkår.

Jeg håber – og jeg tror også – at der i befolkningen vil være bred forståelse for, at det er nødvendigt, at vi vælger løsninger, der nu går til roden af vore problemer, og det giver også respekt.